

Mối Tình Cơm Trưa Của Anh Chàng Thu Ngân

Contents

Mối Tình Cơm Trưa Của Anh Chàng Thu Ngân	1
1. Chương 1: Chàng Thu Ngân Để Ý Đến Một Người	1
2. Chương 2: Chàng Thu Ngân Tiếp Tục Để Ý Đến Ai Đó	3
3. Chương 3: Nhà Thiết Kế Để Ý Đến Một Người	5
4. Chương 4: Nhà Thiết Kế Xuất Chiêu	8
5. Chương 5: Anh Chàng Thu Ngân Mời Mịt	11
6. Chương 6: Nhà Thiết Kế Buồn Bực	13
7. Chương 7: Nhà Thiết Kế Quyết Định	17
8. Chương 8: Anh Thu Ngân Choáng Váng Rồi	19
9. Chương 9: Nhà Thiết Kế Tổ Tình	23
10. Chương 10: Bọn Họ Yêu Nhau	26

Mối Tình Cơm Trưa Của Anh Chàng Thu Ngân

Giới thiệu

Tên gốc: (Thu ngân tiểu ca đích ngọ xan tình duyên)Editor: DúBeta-er: BonThể loại: Đoàn văn, hiện đại đô thị,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-com-trua-cua-anh-chang-thu-ngan>

1. Chương 1: Chàng Thu Ngân Để Ý Đến Một Người

Edit: Dú

Beta: Bon

“Cửa sổ đô thị” của thành phố là một trong những cao ốc văn phòng cao cấp nhất. Nơi hành lang tầng một là phòng quản lý ngân hàng, nơi nhân viên ăn vận âu phục trắng thớm cùng những ánh mắt dò xét nghiêm túc, nhóm lãnh đạo trên mặt không chút biểu cảm đi lại trên đại sảnh, giày cao gót, giày da mạnh mẽ giẫm lên sàn nhà cẩm thạch. Mỗi người tựa như đang tham gia chiến dịch bảo vệ nhân loại đầy trang nghiêm và căng thẳng.

Mục Duyên đạp xe đạp đi ngang qua tòa nhà cao ốc ấy, ngẩng đầu nhìn một chút.

Sợ là mình sẽ không bao giờ có đủ đẳng cấp để đi làm việc tại nơi như thế này đâu, Mục Duyên lắc lắc đầu, nhìn đồng hồ, còn có năm phút nữa, bắt đầu tăng tốc độ.

Nơi Mục Duyên làm việc là một tiệm vừa phục vụ cà phê vừa bán cơm trưa.

Tuy tòa cao ốc kia mới được mở rộng phát triển, nhưng khu vực xung quanh không có nhiều nơi để ăn uống, mà tiệm cà phê Mục Duyên làm thường cung cấp bữa trưa tự chọn, vừa hay lại nằm sau tòa nhà “Cửa sổ đô thị” B, nên vào mỗi buổi trưa, lượng người đến ăn cơm luôn đông đúc.

Mục Duyên tuy là thu ngân, nhưng cũng đồng thời phụ trách việc tiếp điện thoại.

Khoảng mười giờ anh sẽ bắt đầu nhận điện thoại đặt hàng, một tai áp lên ống nghe, một tay ghi chép lại đưa cho nhân viên phụ trách.

Mười một giờ, công nhân viên văn phòng quanh đó lần lượt tiến vào tiệm để ăn trưa.

Mười hai giờ, thời điểm khách đông nhất sẽ có rất nhiều người đứng chờ thanh toán, nên cảnh tượng lúc ấy chính là một hàng dài chật kín người đợi trước bàn thu ngân.

Mục Duyên thối lại tiền lẻ không ngừng tay, đồng thời còn tính đồ uống gọi thêm của khách mới được thu dọn. Vậy nên mỗi lần kết thúc thời gian làm buổi trưa, anh luôn cảm tưởng bộ não của mình như bị ngàn con voi chà đạp lên, mệt lử.

Nhưng ưu điểm lớn nhất từ công việc này mà nói thì là, lúc tan ca vào hai giờ chiều vừa đến, Mục Duyên sẽ có thể sắp xếp được thời gian để làm chuyện khác.

Mười hai giờ rưỡi, khách thưa thớt dần.

Một giờ chiều, trong tiệm chỉ còn lại một vài người, trước quầy thu ngân cũng chỉ có ba, năm khách, cuối cùng không khí cũng thoáng hơn một chút.

Mục Duyên len lén vận động bắp vai dưới, cẩn thận hồi tưởng lại, hình như hôm nay người kia không tới thì phải.

Anh tới đây làm việc cũng gần một năm, nhưng hai tháng trước mới thấy người kia lần đầu xuất hiện trong tiệm.

Xung quanh đều là các tòa nhà cao ốc văn phòng cao cấp, chủ yếu là các loại công ty về công nghệ thông tin hoặc dầu mỏ, trang phục của công nhân viên luôn là loại đồng phục khi kinh doanh, chỉ là ngày hôm đó, lúc người kia bước vào, Mục Duyên đã đặc biệt chú ý tới cậu.

Thực ra, cậu cũng chỉ mặc một chiếc áo phông in hình antiwar (phản đối chiến tranh), một chiếc quần soóc bò màu nhạt đơn giản, và một đôi giày thể thao màu cam phối hợp với màu xanh phản quang — mà thôi.

Loại quần áo này ở trên các đường phố tại khu vực trung tâm thành thị phồn hoa đang là một thịnh hành của giới trẻ, nhưng khi xuất hiện giữa đám đông những công nhân viên trí thức quần áo đen áo sơ mi trắng mà nói, thì quả thật rất nổi bật.

Đúng vậy, Mục Duyên là gay, nên việc anh chú ý tới người thanh niên này cũng là chuyện thường tình.

Xem ra tuổi cậu ta không quá cao, nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi ba, lúc cười lộ lên rặng rờ như ánh mặt trời, vóc người cao gầy đứng trong hàng người rất dễ nhận ra.

Chẳng qua, giờ cậu ta đang đi cùng với mấy cô nữ sinh.

Mục Duyên thu tiền, đồng thời cũng âm thầm quan sát mấy người kia. Rõ ràng so với những người khác trong tiệm, quần áo của bọn họ đều mang màu sắc tươi trẻ, thời thượng hơn hẳn. Nói không chừng, họ không phải nhân viên công chức gần đây, chỉ là ngẫu nhiên ghé qua tiệm mà thôi.

Nhưng trong thời gian một tháng sau đó, bộ ba kia thường đến tiệm trung bình hai lần một tuần.

Mà Mục Duyên, cũng dần dần phát hiện ra một ít đặc điểm về cậu trai kia.

Chẳng hạn như sau khi dùng bữa, cậu ta sẽ lơ đãng cầm dụng cụ dùng cơm đi mất, mỗi lần đều phải quay lại quán trả lại đặt trên bàn;

Chẳng hạn như những khi cậu ta sắp tới bàn thu ngân định thanh toán, thì lại gọi thêm một cốc sữa đậu nành — Cậu ta không thích uống sữa nóng, mỗi lần đều yêu cầu bỏ thêm đá lạnh vào;

Chẳng hạn như cậu ta thích màu sắc tươi sáng, nhưng thật ra khả năng phối đồ lại không thể tưởng tượng nổi;

Chẳng hạn như cậu ta... luôn đi ăn cùng hai cô gái kia.

Chắc là đồng nghiệp thôi. Mục Duyên nghĩ như vậy, nhưng lại ủ rũ ngay tức khắc: Dù sao thì, cho dù có là đồng nghiệp của cậu ta thì đã sao, cậu ta với mình, thậm chí còn không quen biết nhau.

2. Chương 2: Chàng Thu Ngân Tiếp Tục Để Ý Đến Ai Đó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dú

Beta: Bon

“Đói quá đi, hôm nay chắc chắn tôi phải ăn nhiều một chút...”

“Vậy cô đừng bao giờ nghĩ đến chuyện giảm cân nữa...”

Khi âm thanh nói chuyện vang lên cũng là lúc trong tiệm xuất hiện một vài người. Mục Duyên sắp xếp lại số tiền lẻ xong, vừa ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên lại là cậu trai kia cùng hai cô gái thường đi cùng.

Thế mà còn tưởng hôm nay cậu sẽ không quay lại đây. Mục Duyên nhìn về phía bàn ăn, trên bàn có vài đĩa thức ăn còn sót lại, là ba món mà trước giờ cậu ta chưa từng gọi.

Quả nhiên là thế, lúc anh bưng khay đến tính tiền, Mục Duyên nhận ra phần cơm trắng đang nằm lẻ loi bên cạnh hai món khác: cà chua xào trứng và thịt kho đậu phụ.

“Cho tôi một cốc sữa đậu nành, có bỏ thêm đá lạnh.” Người bên cạnh có làn da rám nắng khỏe khoắn lôi ra từ trong ví tờ 50 nhân dân tệ đưa cho Mục Duyên.

Trong lúc thối lại tiền lẻ, Mục Duyên cố gắng kiềm chế bản thân không ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Thối tiền xong, anh nhìn xung quanh mới phát hiện ra nhân viên nữ pha chế đồ uống không có ở đó, có lẽ đang ở trong nhà vệ sinh. Vì vậy Mục Duyên chỉ có thể tự mình chuẩn bị sữa đậu nành cho cậu.

Pha chế xong, Mục Duyên che giấu sự căng thẳng, bưng cốc sữa đậu nành qua, ấy vậy mà cậu ta lại không nhận.

“Bỏ thêm đá lạnh cho tôi.” Không nghe ra chút tâm trạng nào từ giọng nói của cậu.

“A-à? Tôi xin lỗi.” Mục Duyên hoảng hốt rút tay lại, sau đó lấy từ thùng làm lạnh vài viên đá thả vào cốc, lần thứ hai bưng qua đưa cho cậu.

Cậu nhếch khóe miệng cười, nhận lấy cái cốc, nói: “Cảm ơn nhé.”

Ngón tay tuy chỉ chạm nhau có 0.1 giây, nhưng lại khiến Mục Duyên thần thờ mãi đến lúc tan ca.

Loại thích thầm này, đúng là một kiểu hành vi tự ngược mà.

Cho tới lúc hoàn thành xong việc khác, trời cũng đã về đêm. Mục Duyên phóng xe đạp thật nhanh, anh có thuê một căn phòng rất gần tiệm cà phê, nhưng vì chỗ làm ca tối này cách nơi ở khá xa, nên anh buộc phải quay về trước lúc mười một giờ, nếu không chủ thuê nhà sẽ lại trách mắng.

Tuy người đi làm vào ban ngày ở “Cửa sổ đô thị” rất nhiều, nhưng lúc đêm buông xuống thì số người ở lại rất thưa thớt. Trên đường đèn phố sáng trưng, vậy mà lúc phóng tầm mắt nhìn xung quanh lại hầu như

không thấy bóng dáng một ai. Mục Duyên đạp xe rất thoải mái, vào đầu hạ gió đêm nhẹ nhàng thổi qua toàn thân, những phiền não về công việc cũng nhờ đó mà bị quăng ra sau đầu.

Lúc đi ngang qua “Cửa sổ đô thị”, bên ngoài tòa cao ốc như được điểm tô bởi những ánh sáng nhỏ xinh đẹp, mang màu sáng rỡ, bên trong còn có mấy tầng đèn sáng, e rằng đều là những nhân viên tăng ca của công ty.

Không biết cậu ta có làm việc tại công ty này không? Phải chăng giờ cũng đang tăng ca?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên từ ngã tư nối tiếp với tòa nhà có một chiếc xe đạp lao ra với tốc độ nhanh, thân xe màu trắng chói mắt, cực kỳ nổi bật vào ban đêm, mà nổi bật hơn cả chính là người đang đạp xe — là cậu ta.

Mục Duyên giảm tốc độ, nhìn lướt qua người nọ.

Cậu ta đạp rất nhanh, cả người hạ thấp trên thân xe tựa như tư thế của loài báo đang chuẩn bị cho cuộc đi săn của mình, xe cũng rời xa rất nhanh, như một con cá bạc má bơi lượn trong nước, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Chắc cậu ta không nhận ra mình đâu. Mục Duyên nghĩ, tuy nhiên, thực tế thì, anh có thể gặp cậu tại đây, quả thật đã rất hạnh phúc.

Hướng xe đi ra ban này, là từ bãi đỗ xe ngầm của “Cửa sổ đô thị”, xem ra đúng là cậu ta có làm việc ở đây, còn tăng ca muộn đến thế, không biết đã ăn tối chưa, mà muốn ăn tối cũng phải băng qua hai khu phố lân cận nữa.

Đêm nay, Mục Duyên nằm trên giường thật lâu mới ngủ được.

Dáng dấp cậu ta lúc đạp xe ấy, thật sự rất đẹp trai.

Ngày mai, liệu cậu có đến tiệm ăn cơm trưa không?

Chú thích:

Cà chua xào trứng

Thịt kho đậu phụ:

3. Chương 3: Nhà Thiết Kế Để Ý Đến Một Người

Edit: Dú

Beta: Bon

Về nghề thiết kế này, bạn biết được bao nhiêu?

Có phải bạn nghĩ rằng công việc của bọn họ đều về sáng tạo, vừa nhẹ nhàng vừa thú vị, vừa thời thượng vừa tràn đầy cảm hứng, thích làm thế nào thì làm thế đó...

Nhưng thực tế thì, không thể nào quy chụp những điều trên lên tất cả các nhà thiết kế như vậy được.

Trước hết, trên đời này vẫn tồn tại loại khách hàng ngu ngốc luôn bức ép người khác, nhất là ở Trung Quốc, 80% các nhà thiết kế đều bị buộc phải chịu được những khách hàng thích lải nhải đủ điều, chỉ tay năm ngón.

Một cái LOGO mà thôi, phải sửa đến mười lần là chuyện thường.

Một cái hình mà thôi, phải chỉnh màu đến ba mươi lần cũng không phải chuyện lạ gì.

Một dự án mà thôi, muốn hoàn thành xong phải liên tục tăng ca đến tận rạng sáng ba giờ trong hai tuần, cũng hoàn toàn bình thường.

Tổng Nhất Phương cũng là một nhà thiết kế, và còn là một nhà thiết kế đầy tham vọng.

Với tài năng thiên phú và nỗ lực của mình, lúc vừa tốt nghiệp đại học xong cậu đã được vào làm tại phòng thiết kế của công ty có chút danh tiếng trong thành phố này, trở thành nhân viên chính thức.

Chỉ là, công việc của cậu 70 đến 80% đều là những loại dự án khô khan từ khách hàng, nhưng với sự nhiệt tình trong lòng dành cho nghề thiết kế này, cùng với sự khát khao trở thành một nhà thiết kế vĩ đại, mỗi ngày cậu vẫn đắm chìm trong niềm lạc quan hướng về tương lai phía trước.

Nói tóm lại, Tổng Nhất Phương là một thanh niên xuất sắc, ngoại hình sáng sủa có văn hóa có đạo đức có tham vọng.

Nhưng dạo gần đây, mấy người đồng nghiệp quen biết cậu phát hiện ra rằng, dường như cậu đang có tầng tầng lớp lớp tâm sự bên mình.

Hỏi cậu, cậu lập tức nở nụ cười xán lạn mà trả lời: *Tâm sự? Cậu đùa sao, một người sống thoáng nghĩ thoáng như tôi đây chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là tâm sự!*

Nhưng mà, hai cô gái thân nhất với cậu — bình thường luôn đi ăn cùng cậu là tiểu A và tiểu Y, dần dần cũng phát hiện ra vấn đề.

Bắt đầu từ một câu nói đùa.

Lúc ba người bọn họ đi tới tiệm cà phê sau công ty ăn cơm trưa tự chọn, tiểu A đột nhiên thấp giọng thì thầm: “Anh chàng thu ngân trước mặt ấy, trông đáng yêu quá đi.”

Hai người kia cũng quay đầu lại nhìn.

Đúng là như vậy. Gương mặt trắng nõn được điểm thêm một chút hồng nhạt, đôi mắt đen kết hợp với ánh mắt nhu hòa, tóc cắt ngắn, chiều cao trung bình, thân người gầy, vì anh đang bận rộn cúi đầu thối tiền lẻ nên thoạt nhìn khá căng thẳng.

“Ài, chuẩn luôn — Tiểu Phương Phương, thích không?” Hai cô gái cười khúc khích.

Tổng Nhất Phương bất đắc dĩ cúi đầu tiếp tục ăn, thế giới này thật sự đã bị hủ nữ xâm chiếm rồi à? Cậu tỏ vẻ xem thường.

Dù bạn bè của Tổng Nhất Phương có rất nhiều người là gay, cũng từng có tiểu thụ ngổ lờ với cậu, nhưng cậu vẫn rất kiên định với ý niệm tìm cho mình một em gái chân dài mềm mại, vì vậy cậu chưa bao giờ dao động trước bất cứ ai. Tuy vẫn vui đùa với đồng nghiệp, nhưng cũng chỉ cho rằng thỉnh thoảng lúc làm việc nên giải trí một chút, không quá để ý đến vấn đề này.

Nhưng mà, chuyện này dần dần không khống chế được.

Hai tháng qua, mỗi lần Tống Nhất Phương đến tiệm cà phê để ăn cùng hai vị đồng nghiệp hủ nữ này, họ sẽ cùng nhau nhắc nhở cậu “Anh trai thu ngân đang nhìn cậu kìa”, “Anh trai thu ngân hôm nay hình như không được vui thì phải”, “Cậu xin số anh trai thu ngân kia đi, bữa cơm này bọn tui mời cậu luôn!”

Gì chứ!

Ngực Tống Nhất Phương phập phồng, gần đây hình bóng chàng trai thu ngân kia với khuôn mặt phiếm hồng cùng đôi mắt đen sâu vẫn luôn tồn tại trong tâm trí cậu.

Đều là do tiểu A và tiểu Y hết, Tống Nhất Phương vỗ vỗ mặt mình.

Trưa hôm nay, vẫn gọi một ly sữa đậu nành bỏ thêm đá lạnh như thường lệ.

Nhưng nữ nhân viên pha chế không có ở đây, anh trai thu ngân buộc phải đích thân chinh chiến.

Tống Nhất Phương nhìn anh dáng vẻ vụng về đưa ly sữa đậu nành qua, nhưng đã quên thêm nước đá.

“Bỏ thêm đá lạnh cho tôi.” Tống Nhất Phương nhắc nhở anh.

Trên mặt anh thu ngân nhất thời đỏ lên. Làn da vốn đã rất trắng, gương mặt lúc này lại hiện lên chút phẫn hồng, đột nhiên tạo ra loại cảm giác như đang trông thấy một khuôn mặt hoa đào.

Tống Nhất Phương nhận lấy cốc sữa đậu nành đã bỏ thêm đá lạnh, nói câu “Cảm ơn nhé” rồi xoay người bỏ đi, trong đầu chính là bộ dáng khấn trương pha chút xấu hổ của người kia.

Ài, mùa hoa đào cũng đã qua rồi mà, nhưng sao trong đầu mình lại bắt đầu nổi lên cảnh cánh hoa rơi chứ?

Tống Nhất Phương thơ thẩn ngơ ngác cả buổi trưa, khiến công việc chồng chất, bữa tối cũng chỉ thuận tiện ăn một tô mì ăn liền rồi lập tức đẩy nhanh tốc độ tăng ca.

Mười giờ, tắt máy tính, xuống tầng, những gì còn lại để ngày mai lại giải quyết đi.

Ngáp một cái, mở khóa, lên xe.

Chỗ tốt của buổi tối chính là, có thể chạy xe đạp ở tốc độ nhanh nhất đó!

Tổng Nhất Phương vui vẻ tăng tốc độ, rẽ vào chỗ ngoặt lớn, đột nhiên phát hiện phía trước nơi cột đèn đường chính sáng trưng, anh nhân viên thu ngân nọ cười xe đạp từ từ đi ra.

Chào hỏi hay không đây? Trong đầu Tổng Nhất Phương hiện lên ý niệm này, nhưng lại đột nhiên nghĩ rằng, *có lẽ người ta cũng không hề biết đến mình, số người đến ăn cơm mỗi ngày nhiều như vậy mà!*

Cứ do dự như vậy một hồi, xe vẫn không giảm tốc độ, nên đã vượt sát qua anh thu ngân kia.

Chỉ là, Tổng Nhất Phương ngấm vẻ mặt có chút kinh ngạc của anh thu ngân lúc nhìn về phía mình, ở dưới ánh đèn càng sáng lên màu mắt đen.

Ha, giống một bé thỏ con quá đi.

Tổng Nhất Phương đạp xe đạp đi giữa bóng đêm, vô thức nở nụ cười.

4. Chương 4: Nhà Thiết Kế Xuất Chiếu

Edit: Dú

Beta: Bon

Này anh bạn, cậu phiền muộn vì chuyện đi làm?

Đau lưng, mất ngủ, khó chịu, suy nhược tinh thần, gắt gỏng và áp lực đã là điều rất đổi bình thường, lại thêm việc phải ứng phó trước cuộc tranh đấu nội bộ như nước sôi lửa bỏng với đồng nghiệp càng khiến tâm trạng ngày càng suy sụp hơn?

Mỗi sáng sớm thứ hai cậu sẽ cực căm hận tên dở hơi nào đã phát minh ra hai chữ “Đi làm” luôn thích bức ép người ta?

Mỗi đêm khuya tăng ca cậu sẽ có loại xúc động muốn nhảy phắt xuống từ cửa sổ văn phòng ở tầng thứ 20 cho xong hết mọi chuyện?

Mỗi thời khắc đau khổ bị khách hàng chà đạp cậu sẽ ảo tưởng rằng chỉ cần nhắm mắt lại một lần thôi, thì chỉ cần mở mắt ra, thế giới này đã qua ngày tận thế, chỉ còn lại mỗi mình cậu sống sót?

Này anh bạn, nếu cậu đang mắc phải tình huống trên, vậy tôi sẽ nói cho cậu biết một chân tướng, nhưng không biết cậu có thể tiêu hóa nổi nó hay không đây?

Chân tướng chính là —

Cậu! Không! Phải! Phút! Nhì! Đại! Đâu! (*)

Đừng! Áo! Tưởng! Nửa! Mau! Làm! Việc! Coi!

Haizz... Tống Nhất Phương thở phào một hơi thật dài, dừng lại đứng trước cửa sổ, tưởng như bình tĩnh nuốt nước miếng, nhưng trong lòng lại có một vụn con thảo nê mã rít gào chạy ngang qua đầu.

Một dự án làm LOGO cho căn phòng bắt động sản, sửa lại không dưới ba mươi lần, khách hàng luôn luôn chỉ ra chỗ dở nhất của bản vẽ, sau đó yêu cầu cậu sửa lại theo ý của người ta, khiến cậu càng sửa càng tệ.

Đã đến giờ cơm trưa, vài đồng nghiệp vẫn ăn cơm cùng nhau như thường lệ, có người còn mang bữa cơm tình yêu, có người đi gặp khách hàng còn chưa trở lại, thậm chí cả hai người tiểu A và tiểu C cũng đã hẹn nhau chờ ở ngoài cửa siêu thị mua đồ ăn vặt, nên hôm nay Tống Nhất Phương chỉ có thể tự túc đi ăn.

Thời tiết dần dần nóng lên, bởi không muốn đi đâu quá xa, Tống Nhất Phương chỉnh lại tóc, cầm ví xuống tầng, đi một mạch đến tiệm cà phê nằm ngay phía sau cao ốc.

Có điều ngày hôm nay, cậu đến sớm hơn, trong tiệm vẫn chưa có hàng người cực dài đang chờ đợi. Vì để bù lại tổn thất cam chịu bị tra tấn lúc sáng, Tống Nhất Phương quyết định trưa nay ăn nhiều hơn, tự đãi mình, nên đã bê nguyên một bàn đồ ăn đầy ắp đi tính tiền.

A, mái tóc tủa gọn của anh thu ngân ấy, vì mấy sợi tóc ngắn hơi xù nên thoạt nhìn có cảm giác rất nhẹ nhàng và khoan khoái, quả thật... muốn thử vuốt lên xem sao.

Tống Nhất Phương không khống chế được vẻ mặt kì lạ của mình, vừa lấy tiền trong ví, vừa bước đến trước bàn thu ngân.

Anh thu ngân đang nghe điện thoại, người ở đầu dây bên hình như mới đặt cơm lần đầu, hỏi một lèo các vấn đề lắt léo, nhưng anh đều dùng giọng ôn hòa giải thích rõ ràng. Lúc này, bên kia đang hỏi nếu đặt cơm thì có thể tự chọn đồ được không, dường như chưa từng gặp phải kiểu tình huống này, anh thu ngân nhẹ giọng đáp: “Xin chờ một lát, tôi hỏi giúp anh nhé.”

“A Nam này, đặt cơm có thể tự chọn đồ không?”

Người thanh niên đứng phía sau tủ đồ tên là A Nam kia không bình tĩnh nói câu gì đó mà Tống Nhất Phương không nghe rõ.

“Thế nếu có thể tự chọn đồ thì nên tính tiền kiểu gì đây?” Anh thu ngân vẫn rất ôn hòa hỏi.

“Không biết, cậu phụ trách đặt cơm mà cậu lại không biết hả!” A Nam hung tợn trợn mắt quát.

Về mặt anh thu ngân thoáng trầm một chút, dừng lại cúi đầu vài giây, hình như đang điều chỉnh cảm xúc, sau đó lại tiếp tục dùng giọng ôn hòa nói với người bên kia điện thoại: “Xin lỗi anh nhé, hiện giờ bên chỗ chúng tôi nếu đặt cơm thì không thể tự chọn món được, chỉ có thể đặt trước trong ngày... Vâng, hai phần đúng không ạ, phiền anh nói cho tôi biết địa chỉ... Vâng, vâng, hẹn gặp lại.”

Đặt điện thoại xuống, nhanh chóng viết xong đơn đặt hàng bỏ vào cái sọt ở một bên, xoay người lại, anh ngồi thẳng lưng, cố gắng nở nụ cười lần nữa, nói với Tống Nhất Phương: “24 tệ, xin cảm ơn.”

“Thêm hai chén hồng trà lạnh.” Tống Nhất Phương nói.

“Vâng, thu của anh là 50, thối lại 16.”

Nhận lấy tiền lẻ về, cầm hai chén hồng trà lạnh từ quầy đồ uống, Tống Nhất Phương âm thầm tự nói với mình câu “Cố lên”, sau đó xoay người cầm một chén hồng trà lạnh đưa tới trước mặt anh thu ngân, nhìn đôi mắt của anh hơi hơi mở to và đôi môi bán mở kia, khẽ cười nói: “Mời anh. Một khi đã không muốn cười, thì đừng miễn cưỡng mình.”

Chọn cách đưa lưng về phía vị trí bàn thu ngân rồi nhanh chóng cơm nước xong xuôi, thừa dịp lúc nhiều người còn xếp hàng, vội men theo cửa trốn ra ngoài, suốt cả buổi chiều, Tống Nhất Phương đều nhớ lại khung cảnh kia, quả nhiên là mình...

Có thể, là vì nhìn anh bị đồng nghiệp gây khó dễ, liên tưởng đến chính mình lúc đi làm cũng gặp được chuyện khó chịu kiểu ấy nên sinh ra đồng cảm, nên mới có thể làm ra cái hành động kia chẳng.

Nhất định là như vậy!

Nhất định là thế!

Chú thích:

() Phú nhị đại: Cái này mang hàm nghĩa tựa như “Con ông cháu cha”, là một loại thuật ngữ thường thấy trong tiểu thuyết Trung Quốc á*

5. Chương 5: Anh chàng Thu Ngân Mờ Mịt

Edit: Dú

Beta: Bon

Vui quá!

Vui quá đi!

Lăn lăn lộn lộn, vắn vắn vẹo vẹo, túm lấy chăn dài che quá đầu, cười ngây ngô.

Cả chiều hôm nay Mục Duyên đều đắm chìm trong trạng thái si si ngốc ngốc, cũng may buổi chiều không phải đi làm, ca của anh cũng được nghỉ, nếu không đã xảy ra mấy sai lầm mà chính anh cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng mà, thật sự là vui quá!

Đối với thái độ của A Nam lúc ban trưa, Mục Duyên tỏ vẻ không hề gì, có khi, anh còn nên cảm ơn A Nam vì đã nói với mình hai câu gắt gỏng như thế!

Nằm trên giường lăn lăn một lúc, mang khuôn mặt đỏ ửng đứng lên đi uống nước, nghĩ một chút lại chạy mở tủ lạnh ra, “Ha ha” cười ngây ngô với chiếc cốc nhựa đựng nửa số hồng trà.

Đúng vậy, còn thừa lại một nửa đó.

Mãi đến khi Mục Duyên tan tầm mới có thời gian uống chén hồng trà lạnh kia, tuy đá đã tan hết nhưng vẫn làm anh cảm thấy chút khô nóng đầu hạ đều biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sau khi đã uống nửa chén rồi, anh kìm lòng không nổi tiếp tục uống hết. Dù sao đây cũng là người kia tự mình đưa tới trước mặt anh, mỉm cười mời anh uống đó nhé. Vì thế, nhân lúc mọi người đang bắt đầu quét tước dọn vệ sinh, Mục Duyên trộm lấy đồ uống từ quầy pha chế, rót nửa chén hồng trà lạnh còn thừa lại, bỏ vào trong túi mang về nhà.

Vài ngày sau đó, đột nhiên trời bắt đầu mưa liên tục, lượng khách đặt hàng cũng tăng đột biến, mà suốt cả một tuần, người kia chưa hề ghé qua tiệm lúc nào.

Có khi là bởi vì trời mưa đấy, cứ mưa một cái thì không ai muốn rời nhà đâu.

Tuần sau đó, trời quang mây tạnh, hơi thở mùa hè càng ngày càng đậm, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đất, cây cối nhiều nơi bắt đầu vang lên những chuỗi âm thanh ve kêu râm ran liên tục.

Hai tuần trôi qua, người kia vẫn không xuất hiện.

Có khi là bởi vì quá nóng đấy, cứ ánh nắng gắt thế này thì không ai muốn rời nhà đâu.

Cuộc sống của một nhân viên thu ngân rất nhàm chán, A Nam vẫn thỉnh thoảng bắn vài câu với Mục Duyên, nhưng anh đã quá lười quan tâm rồi. Dù sao — lúc ứng tuyển, ông chủ cũng vì suy xét đến vấn đề “diện mạo”, nên đã dành vị trí thu ngân vốn là của A Nam cho Mục Duyên, khi đó Mục Duyên đã biết, khúc mắc với A Nam có lẽ không thể nào tháo gỡ được nữa.

Tiệm cà phê đóng cửa vào cuối tuần, nhưng cứ mỗi thứ bảy hàng tuần đều phải “vệ sinh sạch đẹp”.

Bởi vì có mấy người xin nghỉ, cho nên vốn chỉ cần hai tiếng là có thể hoàn thành công việc thì lại thành hơn mười một giờ mới gần kết thúc. Vì Mục Duyên đã hứa với Tiểu Ngô giúp cậu thu dọn và sắp xếp giá đựng lọ gia vị, nên chậm hơn một chút.

Mười một giờ rưỡi, mọi người lục tục đi cả rồi, chỉ còn lại Mục Duyên vẫn mặc bộ đồ vệ sinh rộng thùng thình từ đầu đến chân, đầu đầy mồ hôi lau cái giá.

“Mục Duyên, khi nào anh sẽ lau xong thế?” Em gái quầy đồ uống đã thay xong quần áo, đứng ở cửa phòng bếp mở miệng hỏi.

“Anh sẽ gắng làm xong trước mười hai giờ, em cứ đi trước đi, anh sẽ khóa cửa cho.” Mục Duyên lau cái trán đầy mồ hôi.

“Vậy được, thế em đi trước nha, thứ hai gặp!”

“Ừ, chào em.”

Mục Duyên vắt khô nước, vừa lau sàn nhà bếp xong, bộ đồng phục rộng lớn hơi vương vís, anh vén tay áo lên, ra khỏi nhà bếp, đang chuẩn bị thay quần áo thì nghe thấy bên ngoài có người hỏi: “Xin hỏi hôm nay tiệm không mở sao?”

Anh bước khỏi nhà bếp, vừa gỡ bao tay cao su trên tay xuống, vừa ngẩng đầu trả lời: “Thành thật xin lỗi, cuối tuần chúng tôi đều đóng cửa...”

Mục Duyên sững sốt, đứng ở cửa là hai người trẻ tuổi, mà câu hỏi ấy, rõ ràng là của người kia.

“À... Không mở thật sao...” Người kia hơi ủ rũ gỡ gỡ tóc mình.

Mục Duyên phản ứng nhanh, cúi đầu nhìn mình, bộ đồ vệ sinh màu vàng rộng thùng thình và ống tay áo được vén lên cao, hai tay còn cầm bao tay cao su, mồ hôi trên trán nhỏ thành giọt rơi tí tách, cùng với mái tóc và gương mặt đã vô cùng thâm thẫm này giờ...

Tại sao chứ! Tại sao cậu ấy lại xuất hiện vào lúc này!

Vốn đã sầu muộn tới cùng cực đối với bộ đồ vệ sinh, lúc này anh lại có cảm giác hơi nhiệt đang tỏa ra càng lúc càng nhiều hơn, cứ như sắp bị tan chảy dưới nhiệt lượng ấy.

Cậu trai trẻ đứng bên cạnh có gương mặt búp bê, nom như sinh viên, có vẻ chưa từng ghé qua tiệm. Da mặt cậu trai búp bê cực kỳ trắng trẻo, kiểu tóc là một thịnh hành của “làn sóng Hallyu”, thân hình mảnh khảnh, mặc bộ sơ mi kẻ ô vuông đỏ trắng đan xen bó sát người, quần bó màu kaki, giày da màu nâu, nghe được câu “Không mở”, lập tức bĩu môi, vẻ mặt mất hứng.

“Đói muốn chết á!” Cậu trai mặt búp bê nói, trong giọng nói của cậu ta đầy ý làm nũng.

“Nhưng... Anh cũng không biết tiệm này đóng cửa vào cuối tuần... Mà anh cũng từng nói với em chỗ này thường rất vắng vào cuối tuần, em còn cố mà đến.” Người ấy có hơi bất đắc dĩ.

“Không phải vì em nghĩ việc tăng ca vào cuối tuần của anh sẽ rất tẻ nhạt sao, nên mới tới thăm anh đó.” Cậu trai mặt búp bê giả giọng xem thường, ôm lấy cánh tay người ấy, khẽ ngắc đầu nói: “Vậy giờ tính sao đây?”

“Được rồi được rồi, chúng ta lái xe đi Hồng Cốc, còn ba chặng đường nữa, nhịn chút nhé.” Người ấy đẩy cậu trai mặt búp bê ra, cũng không quên quay người lại mỉm cười với Mục Duyên, thuận tay đóng cửa lại.

Mục Duyên ngẩn người, nước trên bao tay cao su rơi từng giọt từng giọt trên mặt đất, kết tụ thành vũng nước nhỏ.

Giọng điệu vô cùng thân thiết như vậy, bọn họ, là quan hệ như thế nào?

6. Chương 6: Nhà Thiết Kế Buồn Bực

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dú

Beta: Bon

Haizz, tâm trạng không tốt chút nào.

Tổng Nhất Phương uống cà phê, mở laptop văn kiện mỏng quen thuộc, thiết kế đã được sửa chữa mười lần rồi, mà khách hàng bên kia cứ thay đổi ý định vào thời điểm sát cuối, làm cậu buồn bực không chịu nổi.

Từ ô cửa sổ trong suốt nhìn ra bên ngoài, không phải khung cảnh sáng ngời, khô ráo thường thấy của thành phố phía Bắc, mà là màu xanh biếc nồng đậm và không khí ẩm ướt bao trùm cả thành phố của phía Nam.

Ngày ấy Tổng Nhất Phương tan tầm đột nhiên nhận được nhiệm vụ phải đi công tác một chuyến. Công ty cử ra một nhóm nhỏ đến đô thị này, với mục tiêu giành chiến thắng trong dự án quan trọng này. Hơn một tuần nay, mỗi ngày cậu gần như không ngủ quá bốn tiếng, còn vì không quen ăn các loại thực phẩm ngọt của phía Nam, nên tâm trạng cũng vì thế mà càng thêm buồn bực.

Nhưng, may mắn thay, dự án sẽ xong trong ngày mai, và ngày mốt là có thể trở về rồi, cũng vừa trùng dịp cuối tuần có thể nghỉ ngơi và hồi phục, ăn một bữa mỹ thực no nê, mà tốt nhất là đến tiệm cà phê nằm sau tòa cao ốc gọi đồ ăn — Tứ hỷ viên, salad trộn rau củ, cá nấu canh chua... Tổng Nhất Phương lại giữ vững tinh thần tiếp tục làm việc, trong đầu cậu, trừ các mỹ thực làm người ta thêm nhỏ dãi kia, còn xuất hiện gương mặt trắng trắng mịn mịn của anh thu ngân khiến cậu thêm khao khát.

Không biết đồng nghiệp của anh ta có bắt nạt anh nữa hay không... Tổng Nhất Phương chậm chậm thở dài.

Buổi chiều thứ sáu, rốt cuộc Tổng Nhất Phương và các đồng nghiệp cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ, về với thành phố thân thuộc. Tuy thời tiết cực kỳ khô nóng, nhưng trong bầu không khí khô ráo này, mùi thơm ngát từ cây cối len lỏi nơi ánh nắng mặt trời mang theo hương vị bình yên của tâm hồn.

Tuy vậy, thứ bảy vẫn không thể nghỉ ngơi như ý nguyện, cậu vẫn bị sắp gọi đến công ty báo cáo công tác. Trong không khí lạnh lạnh của phòng làm việc, Tổng Nhất Phương đã viết xong vài mục báo cáo chính, đang chuẩn bị giao cho tổng giám đốc, di động trên bàn chợt phát ra tiếng “Brum — Brum — Brum” rất to.

Là Vu Hiểu Trinh, bạn trung học kiêm đại học của Tổng Nhất Phương, cũng theo bên thiết kế, nhưng bởi vì điều kiện gia đình nổi trội quá mức, nên đến giờ vẫn chưa tìm việc làm chính thức, ngày ngày chỉ biết lông bông bên ngoài.

Vu Hiểu Trinh là một tiểu thụ, hai năm trước lúc mới vừa quen biết Tổng Nhất Phương đã thổ lộ với cậu, sau đó Tổng Nhất Phương đã khéo léo cự tuyệt, nhưng Vu Hiểu Trinh cũng không nổi giận, cũng không nhắc lại chuyện này, chỉ thường thường gọi Tổng Nhất Phương ra ngoài chơi. Dù sao với mối quan hệ bạn bè thân thiết này, trừ việc thường thích ăn vạ làm nũng ra, Vu Hiểu Trinh cũng không có hành vi quá phận nào, nên Tổng Nhất Phương cũng chỉ coi cậu chàng là một cậu em trai bốc đồng, thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài chơi với nhau.

“Ừm — Anh đang làm việc hả?” Giọng nói của Vu Hiểu Trinh cực kỳ êm tai, lúc nào cũng nghe ra giọng điệu làm nũng, nhưng vì cậu chàng nhỏ nhất trong số đám bạn cùng trang lứa, bề ngoài lại đáng yêu, tính cách lại hào phóng, nên bạn bè cậu chàng đều dần quen với kiểu làm nũng này.

“Đang ở công ty, tăng ca thôi.” Lúc này Tổng Nhất Phương đến chỗ pha trà, nên hạ giọng xuống.

“Chán quá đi à, khi nào anh tan tầm vậy, đi ăn một bữa với nhau đi.”

“Chỉ sợ hôm nay không đi được, buổi chiều anh có cuộc họp rồi.”

“Em đây đến công ty của bọn anh luôn, chúng ta cùng đi ăn trưa ha.”

“Bên ngoài nóng như vậy, em vẫn nên ở yên trong nhà thì hơn.” Tổng Nhất Phương xoa bóp huyệt thái dương.

“Em không muốn ấy chứ, với cả cũng chưa từng ghé qua công ty bọn anh, nghe nói văn phòng chỗ anh rất chi là sang trọng á, nhất định em phải chiêm ngưỡng xem sao. Đó, xác định như vậy nha, “Cửa sổ đô thị” đúng không, gọi thì em cũng gọi rồi, cấm phản bác, vô ích thôi!” Vu Hiểu Trinh nói rõ ràng xong đã vội cúp

điện thoại. Tống Nhất Phương sững sốt hai giây, cười khỏ một tiếng, thấy Vu Hiểu Trinh như vậy, thật sự rất giống một đứa trẻ, khiến hắn không đỡ nổi.

Tống Nhất Phương gặp được Vu Hiểu Trinh ở đại sảnh tầng dưới, cậu chàng chịu đựng cái nóng như thiêu như đốt từ phía ngoài khuôn viên của “Cửa sổ đô thị”, mặt vì nóng mà hồng hào cả lên, bước nhanh về phía trước.

“Quả nhiên môi trường rất sạch sẽ, cơ sở vật chất cũng rất tốt.” Vu Hiểu Trinh nói.

“Nhưng nơi để ăn cơm lại rất ít.” Tống Nhất Phương đưa cho cậu chàng khăn tay đã mở, ý bảo cậu áp lên cái trán đã ướt nhẹp mồ hôi, “Gần chỗ này có nhà hàng Buffet cũng được, anh đưa em đi.”

“Được được, bụng em đói meo đói mốc cả lên rồi này, tối hôm qua lười rời nhà nên chưa ăn tối, hôm nay cũng chưa động đến bữa sáng luôn.” Vu Hiểu Trinh bĩu bĩu môi.

“Đi thôi, có lẽ hôm nay không nhiều người lắm đâu.”

Nhưng Tống Nhất Phương không ngờ được là, tiệm cà phê không mở cửa buôn bán vào cuối tuần. Điều là do mình suy nghĩ không chu đáo, cận kề khu vực này đều là cao ốc văn phòng, cuối tuần vốn không có người làm, chắc chắn người ta sẽ không mở cửa.

Ày, Tống Nhất Phương thật rồi.

Nhưng mà, bộ dáng anh thu ngân mặc bộ đồ vệ sinh rộng thùng thình kia, ha ha, thật đáng yêu.

Cầm bao tay cao su trên tay, tóc trên trán đã ướt đẫm mồ hôi, ngoan ngoãn nằm phía trên hàng lông mi, vì không khí nóng nực nên đôi mắt đen càng ướt át, khoảnh khắc lúc nhìn thấy mình lại mang vẻ mặt hơi căng thẳng và khó xử, bộ dáng anh ấy đứng ở nơi đó rất giống một con thỏ nhỏ ăn vụng củ cải bị người ta phát hiện.

Ủa, lại bị bắt nạt nữa sao? Người ta nói là quét tước vệ sinh cơ mà, nhưng sao lại chỉ có một mình anh ấy chứ, những người khác đã chạy đi đâu cả rồi?

Trên đường lái xe chở Vu Hiểu Trinh đi Hồng Cốc ăn cơm, không hiểu sao trong lòng Tống Nhất Phương lại dâng lên một nỗi tức giận.

Thứ hai, thứ hai mình muốn hỏi anh ấy...

Nhưng mà, hỏi cái gì mới được chứ? Lấy lập trường nào mà hỏi người ta chứ? Hỏi thì nên hỏi thế nào chứ? Vì sao mình lại quan tâm đến anh ấy chứ?

Haizz, thật phiền phức, Tống Nhất Phương nhúc nhích đầu, cảm thấy mùa hè đã thật sự đến rồi. Nóng! Nực! Quá!

Chú thích:

Tứ hỷ viên:

Salad trộn rau củ:

Cá nấu canh chua:

7. Chương 7: Nhà Thiết Kế Quyết Định

Edit: Dú

Beta: Bon

Công việc khác của Mục Duyên là làm một chân giúp việc cho đầu bếp trưởng ở một nhà hàng kiểu Nhật gọi là “Khoảng trời xanh mát”, chủ yếu là việc lật vớt, lúc người ta cần nơi nào thì phải chạy tới nơi đó, thu dọn bàn ăn, lau sàn, rửa các loại thực phẩm, lau bát đĩa, thỉnh thoảng khi đầu bếp trưởng thật sự bận bịu quá nhiều việc, anh còn có thể giúp ông làm sushi.

Thật ra Mục Duyên rất khao khát làm ra các loại món ăn, nhưng bây giờ chỉ riêng việc duy trì cuộc sống đã rất gian nan rồi, dù anh là một người học việc ở “Khoảng trời xanh mát” thì một chút tiền lương kia căn bản là không đủ dùng. Thế nên nguyện vọng lớn nhất của Mục Duyên bây giờ là sống đạm bạc một chút để tiết kiệm chút đỉnh, sau đó tự cho mình khoảng thời gian nửa năm thực tập, cố gắng tìm hiểu thêm về ẩm thực Nhật Bản, sau đó tìm cơ hội từ một đầu bếp nhỏ trở thành một đầu bếp lớn, rồi tiếp tục tiết kiệm tiền... Sau này, anh sẽ mở được một tiệm ăn nhỏ không chừng.

Khách hàng của “Khoảng trời xanh mát” chủ yếu vẫn là mấy người đàn ông và phụ nữ văn nghệ của thành phố, vẫn còn ít người biết đến. Nó nằm trong khu vực yên tĩnh, cảnh vật chung quanh lại mang theo sự thanh lịch và u nhã tĩnh mịch, thái độ phục vụ tốt, giá cả các món ăn cũng không quá đắt. Tuy Tống Nhất Phương nghe nói của hàng này không tệ, nhưng vì rất nhiều loại nguyên nhân, mà cho đến nay cậu vẫn chưa từng ghé qua.

Chiều chủ nhật, cậu nhận được điện thoại của Vu Hiểu Trinh, nói là đã hẹn vài đứa bạn đi “Khoảng trời xanh mát” ăn mấy món, đã sắp chỗ ngồi rồi, sắp tối đúng sáu giờ hãy đến, nói xong cũng không cho Tống Nhất Phương cơ hội từ chối, vội cúp điện thoại. Tống Nhất Phương gãi gãi tóc, cậu còn muốn làm một cái áp-phích cho cuộc thi dành cho cộng đồng, nhưng xem ra đành phải ngâm nước nóng rồi.

Cộng thêm Tống Nhất Phương nữa là cả thầy có bốn người, đều là bạn bè thân quen bình thường, nhưng vì hai người kia đã thành một đôi nam nam công khai rồi, chỉ còn lại Tống Nhất Phương và Vu Hiểu Trinh nên hơi ngại một chút.

Vu Hiểu Trinh thật không biết tốt xấu gì, cứ ha ha cười rồi uống, vui vẻ đùa giỡn rồi âm ỉ lên, cặp đôi kia lại nói bóng nói gió, ánh mắt liếc về phía Tống Nhất Phương.

A nói: “Tống Nhất Phương, đến quán Vu Hiểu Trinh nhà cậu đi, đừng để em ấy uống nhiều như vậy.”

B nói: “Tống Nhất Phương, mỗi ngày Vu Hiểu Trinh cứ lông bông suốt, còn không đi tìm việc, sau này cậu nhớ cố gắng mà chăm sóc em ấy cho thật tốt.”

Vu Hiểu Trinh giả bộ như chưa nghe thấy gì, ôm lấy cánh tay của Tống Nhất Phương làm nũng: “Tống Nhất Phương anh đừng để ý đến hai tên kia, bộ tìm việc đối với em khó lắm chắc, cái chính là em chưa muốn đi làm mà thôi.”

Tống Nhất Phương dở khóc dở cười, muốn rút cánh tay mình về, nhưng lại bị Vu Hiểu Trinh quấn lấy rất chặt.

A còn nói thêm: “Hai người các cậu định lúc nào thì công khai đó, kéo dài lâu như vậy sẽ không còn nhiệt huyết như xưa đâu.”

Tống Nhất Phương vội vàng phủ nhận: “Đừng nói bừa thế chứ, bọn tớ không...”

Cậu còn chưa dứt lời, bỗng nhiên Vu Hiểu Trinh buông tay ra, sắc mặt thay đổi.

B vội vàng hòa giải: “Nhất Phương à, thật ra bọn tớ đều nhìn ra được cả, đều nhìn ra được rằng em ấy nhiệt tình với cậu như thế, hẳn bọn này không nói ra thì cậu cũng tự biết chứ. Dù sao cậu cũng không thật sự thẳng mà, vậy sao không thử đi?”

Tống Nhất Phương hơi hoảng sợ: “Gì mà tớ không thẳng...”

B cười: “Thôi đi, cậu chơi lâu với bọn này như vậy, bọn này chẳng lẽ không đoán ra được hay sao. Cậu chỉ không muốn thừa nhận mà thôi, cho đến giờ tên tiểu tử nhà cậu thậm chí không có một cô bạn gái, mà bình thường bạn bè xung quanh cậu đa số cũng đều là gay, nhưng cậu vẫn chơi rất vui rất hòa hợp với mọi người đó thôi.”

A lại nói tiếp: “Ai mà nghĩ được cuối năm nay có phải là tận thế hay không, thừa nhận mình thích con trai khó như vậy hả.”

Tổng Nhất Phương im lặng, còn muốn tiếp tục thanh minh, trong đầu đột nhiên lại hiện lên khuôn mặt ửng đỏ của anh thu ngân, mà tập trung nhìn kỹ hơn thì ở ngay phía sau rèm hoa của phòng bếp, người đang mặc chiếc tạp dề màu xanh nhạt của “Khoảng trời xanh mát” trên người, đi đến bàn thu ngân của người ta nói chuyện, không phải là anh thu ngân của tiệm cà phê kia sao!

Thì ra anh ấy còn làm việc ở nơi này.

Tổng Nhất Phương không hiểu vì sao lại bị ma xui quỷ khiến bật ra một câu: “Thực ra, tớ đã có bạn trai rồi.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt Vu Hiểu Trinh tái nhợt trong nháy mắt, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tổng Nhất Phương.

A và B cũng ngẩn người, nhất thời không biết làm sao để an ủi Vu Hiểu Trinh, nên cùng truy vấn Tổng Nhất Phương.

Giọng nói Vu Hiểu Trinh không còn mang ý làm nũng như trước, mà thêm chút run rẩy và tức giận hỏi: “Anh nói thật?”

Tổng Nhất Phương âm thầm nuốt nước miếng: “Thật, là thật.”

Vu Hiểu Trinh tiếp tục hỏi: “Là ai? Nếu anh dám gạt em...”

“Không, anh không gạt em.” Bỗng, Tổng Nhất Phương đứng lên, sải bước tới bàn thu ngân kia.

8. Chương 8: Anh Thu Ngân Choáng Váng Rồi

Edit: Dú

Beta: Bon

Vào một ngày chủ nhật lúc sắp tối, Mục Duyên vừa ở rửa sạch đồng bát đĩa và chén phía sau nhà bếp xong thì bếp trưởng đột nhiên nói với anh rằng, vẫn chưa có cá ngừ Ca-li, bởi vì nhân viên đưa hàng đã gặp vấn đề nhỏ lúc đi trên đường, nên đêm nay chưa thể giao hàng được, bảo anh lập tức đi thông báo cho cô gái ngồi ở bàn thu ngân kia, để khách đến sau không gọi món này nữa.

Mục Duyên xoa xoa tay, vén rèm lên, bước đến quầy tiếp tân, vừa truyền đạt lại cho nữ nhân viên ấy xong xuôi liền xoay người bước về thì bỗng nhiên có cảm giác có người đi lên kề sát mình từ phía sau, một bàn tay còn vòng lên chiếc eo của mình. Mục Duyên đang kinh ngạc định quay đầu thì lại bị chủ nhân của cánh tay kia đè vai xuống, sau đó người nọ ghé sát vào bên tai Mục Duyên nhẹ giọng nói: “Làm ơn giúp tôi một chút.”

Tim Mục Duyên nhất thời đập nhanh hơn, liếc mắt nhìn một cái, thân hình và kiểu cách ăn mặc này, giọng nói ôn hòa này, đúng là người đã mời mình uống chén hồng trà lạnh trong tiệm cà phê. Nhưng mà vì sao cậu ấy lại...

Giúp? Giúp cái gì chứ?

Mục Duyên chỉ kịp gật đầu là đã bị người nọ ôm eo người lại, bước về hướng cái bàn nằm cạnh cửa sổ.

Trên bàn có ba người đang ngồi, hai cậu trai trẻ ngồi kế bên nhau thật gần, lúc nhìn thấy Mục Duyên đều mang vẻ mặt ba phần kinh ngạc, ba phần tò mò, ba phần quan sát, còn người ngồi ở đối diện đang cau có như có thể nổi giận bất cứ lúc nào, chính là cậu trai mặt búp bê Mục Duyên đã từng gặp.

Tổng Nhất Phương cười nhạt, tay đặt ở trên eo của Mục Duyên càng siết lại một chút, Mục Duyên cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi miệng luôn rồi.

“Đây là tiểu thiên thần (1) nhà tớ, tiểu thiên thần, đây là bạn bè của em, tiểu A, tiểu B, Vu Hiểu Trinh.”

Mục Duyên tốn rất nhiều công sức mới mở được miệng mình, nói lắp ba lắp bắp: “Chào, chào mọi người.”

Tổng Nhất Phương lại cười: “Tiểu thiên thần anh ấy không thích giao tiếp cùng với người lạ cho lắm, nên tớ vẫn chưa giới thiệu anh ấy cho các cậu làm quen đó, hôm nay ngẫu nhiên chạm mặt nhau luôn... Ha ha.”

Rốt cuộc A cũng thu lại nét kinh ngạc, giọng điệu mang theo sự nghi vấn: “Không phải cậu chưa từng tới nhà hàng này hay sao...”

“Tôi, tôi sợ là sẽ quấy rầy công việc của cậu ấy, nên, nên không cho cậu ấy ghé qua.” Mục Duyên cướp lời, anh dần dần nắm bắt được ý tứ của người kia, bắt đầu phối hợp diễn cùng với cậu.

“Hừ! Đây mà cũng gọi là công việc sao?” Vu Hiểu Trinh đột nhiên hừ lạnh, xem ra cậu trai này cũng không nhớ ra anh chàng mặc bộ đồ vệ sinh trong tiệm cà phê đó, nếu không đã phải mất công giải thích lâu la, Tống Nhất Phương âm thầm vui mừng.

Năm người bỗng nhiên im lặng, không khí vô cùng quỷ dị.

“Mục Duyên, Mục Duyên!” Âm thanh của cô gái bàn thu ngân khiến sự căng thẳng của Mục Duyên và bầu không khí dần thoáng hơn.

“Anh nói gì với khách vậy, bếp trưởng gọi anh kia, mau đi đi.”

“Đến, anh đến ngay đây.” Mục Duyên đang vội cũng không quên ba người trên bàn, gật đầu nói: “Tôi đi có việc, chúc mọi người ăn cơm vui vẻ nhé.”

Tống Nhất Phương chặn lại, giữ chặt anh, sau đó bày ra một tư thế ôm ấp thân mật khóa anh vào trong ngực mình, thấp giọng ghé vào lỗ tai anh nói: “Bao giờ anh tan ca thế?”

“Mười, mười giờ.” Âm thanh của Mục Duyên nho nhỏ.

“Tôi chờ anh.” Tống Nhất Phương nói xong, trước sáu con mắt đang nhìn chăm chú của ba người trên bàn, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn trên trán Mục Duyên.

Mục Duyên bỗng đỏ ửng từ đầu đến chân, bước hơi lảo đảo chạy về phía sau nhà bếp.

Tống Nhất Phương quan sát bóng lưng của anh, hừm, quả thật là giống như bé thỏ bị đốt đuôi, chạy trốn nhanh như vậy.

Xoay người, nhìn về mặt như muốn khóc lên của Vu Hiểu Trinh, Tống Nhất Phương mới dừng việc YY buồn nôn thú vị kia về Mục Duyên, phục hồi tinh thần lại. Làm bộ bình tĩnh trở lại chỗ ngồi, nhấp một ngụm trà, cậu mở miệng nói: “Sự thật như chính các cậu vừa thấy đó.”

Vu Hiểu Trinh ném mạnh chiếc đũa: “Em không tin!”

Tống Nhất Phương khêu khêu lông mày, không nói lời nào.

A và B cùng liếc nhau, cũng hiểu ra có vẻ chuyện này không đáng tin cho lắm.

“Hai người biết nhau như thế nào?” A hỏi.

“Bí mật.” Tống Nhất Phương đã hạ quyết tâm rồi, không nhiều lời thêm một chữ nào... Mấu chốt chính là, thậm chí mình còn không biết tên của anh thu ngân ấy, nói nhiều lại lời ra lỗ hổng lớn.

“Được rồi, được rồi, nếu cậu đã vậy thì... Bọn tớ cũng không nói gì nữa...” B nói xong, chuyển sang Vu Hiểu Trinh: “Hiểu Trinh (2) à, tên nhóc này có cái gì tốt cơ chứ, hôm nào anh đây sẽ giới thiệu cho cậu một người còn tốt hơn, cho nó tức chết.”

Trong ánh mắt Vu Hiểu Trinh sáng lên vài tia dao động, nhưng vẫn cần môi buống bình như cũ.

Tống Nhất Phương nhìn bộ dáng kia của cậu chàng, trong lòng cũng không nở quá nhẫn tâm, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cậu không muốn khiến Vu Hiểu Trinh vẫn khư khư ôm ảo tưởng thế này.

“Hiểu Trinh, anh xin lỗi.” Giọng nói của Tống Nhất Phương tràn ngập sự chân thành.

Rốt cuộc Vu Hiểu Trinh cũng không nhịn được nữa nhịn, một giọt nước rơi xuống từ trong khóe mắt.

A và B hai mặt nhìn nhau, ngầm nói ăn bữa cơm này thật đúng là hao tổn cả tinh thần lẫn sức lực.

Vu Hiểu Trinh vẫn là một Vu Hiểu Trinh kiêu ngạo, sau khi bốn người ăn xong bàn đồ ăn vô vị, cậu chàng liền gọi điện thoại hẹn vài đứa bạn đi ra quán ăn đêm. Vu Hiểu Trinh chính là tâm can bảo bối trong vòng tay người khác, đi đến chỗ nào cũng đều được rất nhiều người xu nịnh. A và B nhìn cậu chàng dùng vẻ ngoài đường hoàng che giấu nội tâm đau đớn, trong lòng cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Nhưng mà, loại chuyện tình cảm này không thể nào miễn cưỡng được.

Bốn người bước ra cửa nhà hàng, Tống Nhất Phương nhẹ giọng nói với A: “Người anh em, làm phiền các cậu cũng đến quán ăn đêm cùng em ấy, trông nom Hiểu Trinh một chút.”

A khiêu khiêu mi: “Cậu thì sao?”

Tống Nhất Phương gãi đầu: “Tớ chờ tiểu thiên thần tan tằm cái đã.”

A thở dài, lắc đầu: “Haizz, tớ cũng không bình luận gì thêm, dù sao cũng là chuyện của riêng của cậu mà.”

“Thông suốt muôn năm.” Tống Nhất Phương ha ha cười.

Nhìn ba người chạy xe rời đi, Tống Nhất Phương thở phào một cái thật dài.

Bước đến bên dưới tầng cây ven đường, nghiêng ngưỡng dựa vào cột đèn đường, rút ra một điều thuốc, lại

nhìn lên vòng sáng màu vàng của bóng đèn không ngừng xoay tròn cùng chú sâu nhỏ đang lơ lửng phía trên đầu, trong lòng cậu nhàn nhạt dâng lên một giác ngộ về cuộc đời.

Thật ra, có nói cũng không thốt được nên lời. Vốn dĩ cậu chỉ định cầu sự trợ giúp từ anh thu ngân kia trong lúc cấp bách ấy mà thôi, lúc này lại đột nhiên cảm thấy, giả như chuyện đó là thật, thì cũng không hẳn là chuyện xấu.

Chú thích:

(1) Chỗ này trong raw là , tức là tiểu ngoan nhưng Dú có tra trên GG thì dịch là thiên thần nhỏ và Dú nghĩ cái tên sau nghe hay hơn nên mạn phép lấy tên là tiểu thiên thần ^^

(2) Tên của Vu Hiểu Trinh trong raw là nhưng ở đây tác giả lại dùng Hiểu Chính (). Một cái phát âm là zhèng (), một cái phát âm là zhēng hoặc zhèng (từ đồng âm -). Mình và beta nghĩ có lẽ do tác giả đánh chữ sai lỗi chính tả nên cũng mạo muội sửa lại thành Hiểu Trinh luôn

9. Chương 9: Nhà Thiết Kế Tổ Tình

Edit: Dú

Beta: Bon

Tối hôm đó Mục Duyên như người mất hồn mất vía, nhiều lần bếp trưởng muốn anh lấy giúp thứ gì đó anh đều phạm sai lầm, bếp trưởng nhìn anh cúi đầu chín mươi độ liên tục giải thích, gương mặt ửng đỏ khác thường, bất đắc dĩ thở dài bảo: “Thầy thấy thân thể em có vẻ không thoải mái, hôm nay cứ về sớm đi.”

Mục Duyên lại cúi đầu chín mươi độ nói lời cảm ơn thầy sau đó rồi bởi thu dọn các loại đồ vật chạy ra ngoài cửa nhà hàng.

Người đi đường tốp năm tốp ba đi ngang qua, đèn đường lặng im không tiếng động.

Không có người kia.

Mục Duyên cảm giác độ ẩm trên mặt dần dần hạ xuống, gió đêm trở nên lạnh hơn, đại não vì hưng phấn

cả đêm cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lúc đó cậu ấy nói chờ mình tan tầm, chỉ sợ cũng là một phần trong màn diễn đó thôi, vậy mà mình lại tưởng là thật nữa chứ.

Thật, buồn, cười, làm, sao...

“Sao lại tan ca sớm như vậy?” Một giọng nói dịu dàng truyền đến từ phía sau lưng.

Mục Duyên không yên lòng xoay người, nhìn thấy người nọ đang một tay xách theo một cái túi thực phẩm, một tay kẹp điều thuốc được bao bọc bởi sương khói mờ ảo, bước ra từ trong bóng râm của cây, ánh đèn đường ảm đạm xuyên thấu qua từng kẽ lá, khiến áo sơ mi trắng của cậu hiện lên một quang ảnh sáng màu vàng mờ nhạt, như khẽ gầy lên một thứ xúc cảm ấm áp từ sâu trong đáy lòng Mục Duyên.

“Tôi...” Mục Duyên đột nhiên không biết nên nói thế nào mới phải, nhưng thực ra trong một chốc lúc vừa nhìn thấy người này, anh thầm nghĩ phải chăng thời gian đã ngưng đọng lại?

“Bận rộn cả đêm nên chắc anh rất đói bụng phải không, vậy đi ăn khuya với tôi đi.” Tay cầm túi đồ ăn của người kia đưa qua, Mục Duyên ngây ngốc nắm lấy, há miệng thở dốc, vẫn không biết nên nói cái gì mới phải.

“Đi xe đạp hả?” Người nọ lại hỏi.

“Ừm.”

“Thế, cùng nhau đi một lát đi.” Đây là một câu trần thuật không chút nghi vấn, Mục Duyên gật gật đầu, mạch thần kinh của đại não bắt đầu chậm rãi khôi phục sự vận hành.

Mục Duyên đang cầm túi to kia miệng cà lăm hỏi nhỏ ăn cái gì vậy, người nọ đẩy xe đạp của mình đi ở một bên, gió mát êm dịu, lá cây hờ hờ màu tím hai bên đường tỏa ra mùi hương cây cỏ thơm ngát và nồng đậm — Đêm, đẹp đến nhường ấy.

“Tôi tên là Tống Nhất Phương, là một nhà thiết kế.” Người nọ bỗng nhiên mở miệng nói.

“À, cậu, chào cậu, tôi tên là, tôi tên là Mục Duyên.” Mục Duyên vừa nhai đồ ăn, vừa bối rối trả lời.

“Mỗi ngày anh đều làm hai việc hả?”

“À, đúng vậy. Tiệm cà phê bên kia hai giờ chiều đã đóng cửa rồi, bên này thì bốn giờ bắt đầu đi làm, thời gian cũng vừa khít.”

“Cảm ơn anh về chuyện đêm nay.”

“À không có gì không có gì đâu, giúp cậu trong lúc cấp bách mà thôi, đừng để ở trong lòng làm gì.” Mục Duyên vội tỏ vẻ mình hoàn toàn không hề ngại ngần giúp cậu diễn một vở kịch kia, nhưng lòng lại thầm nhủ, nếu là sự thật thì hay biết mấy.

“Đột nhiên nhờ anh làm loại chuyện này chắc là rất kì lạ nhỉ, không chuẩn bị gì đã giới thiệu cho người khác, còn nói theo kiểu quan hệ tình cảm nữa chứ, hơn nữa còn là chuyện nam nam yêu nhau, cực kỳ kinh hãi nhỉ.” Tống Nhất Phương tiếp tục nói.

Mục Duyên vừa định giải thích thật ra tôi không ngại chuyện này thì thấy Tống Nhất Phương bỗng dừng bước, xoay người nghiêm túc nhìn mình.

“Nhưng tôi không muốn giải thích điều gì cả.” Tống Nhất Phương nói.

“Hả?” Mục Duyên hơi ngáy ngẩn.

“Tôi không muốn giải thích gì hết. Bởi vì, tôi muốn chuyện này trở thành sự thật.” Về mặt Tống Nhất Phương vẫn rất nghiêm túc, nhưng khóe mắt hơi run rẩy, biểu lộ giờ phút này cậu rất hồi hộp.

Trong đầu Mục Duyên tiến hành quá trình phân tích những lời này, anh còn cho rằng, có thể là mình hiểu sai ý chẳng, ý của Tống Nhất Phương sao lại có thể là... Thật sự muốn ở bên mình cơ chứ?

“Đúng vậy, chính là như thế đấy.” Tống Nhất Phương dường như muốn xác định lại quyết định của bản thân mà nói: “Em muốn ở bên anh.”

Lúc này Mục Duyên hoàn toàn ngây ngốc.

“Em tên là Tống Nhất Phương, 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, bây giờ là một nhà thiết kế, làm việc đã hơn một kỳ, hi vọng anh sẽ tin, rằng em là một người rất có tiềm lực. Em thích cưỡi xe đạp, leo núi, chụp ảnh, đồ ăn mỹ vị, là người thiện lương có lí tưởng có đạo đức có đam mê hoài bão, hơi khiết phách và thích thu xếp chỉnh sửa, làm tốt việc nhà, có cuộc sống thú vị. Là con một, cha mẹ tư tưởng tiến bộ, sau này nếu có vấn đề nào nảy sinh em nhất định sẽ xử lí toàn vẹn, không để anh phải chịu áp lực từ phía gia đình một chút nào.” Tống Nhất Phương nói một hơi thật dài như đã từng tập luyện, sau đó dùng ánh mắt nhìn Mục Duyên thăm dò.

Mục Duyên hơi hơi mở miệng, cố gắng tiêu hóa những lời này.

“Em vẫn không nghĩ rằng mình là gay, nhưng dạo gần đây mỗi buổi tối em đều mơ thấy anh.” Tống Nhất Phương lại tạo thêm một tia sét giữa trời quang.

Mục Duyên vừa muốn nói chuyện, lại bị Tống Nhất Phương ngắt lời: “Trước hết anh đừng cự tuyệt, hãy để em nói hết cái đã.”

Mục Duyên thầm dở khóc dở cười, lòng tự hỏi tại sao cậu lại cho rằng tôi muốn nói ra lời cự tuyệt chứ.

“Em biết anh không phải gay, nhưng em muốn nói một điều, em muốn theo đuổi anh, em muốn ở bên anh.”

Mục Duyên đón nhận ánh mắt cậu nhìn mình chăm chú, đối mặt với sự căng thẳng của Tống Nhất Phương, bỗng nhiên mỉm cười.

“Được.” Mục Duyên nói.

Khóe mắt và đuôi lông mày của Tống Nhất Phương chậm rãi giãn ra, trên khóe môi nở nụ cười dịu dàng.

Dường như, lúc này bầu trời đang phủ đầy cánh hoa đào rơi.

10. Chương 10: Bọn Họ Yêu Nhau

Edit: Dú

Beta: Bon

“Chào mừng quý khách!”

Từ khi tấm màn vải được vén lên, khách hàng ghé qua nhà hàng nhỏ, Mục Duyên bắt đầu bận rộn bù đầu.

Năm thứ hai cả hai ở bên nhau, Tống Nhất Phương tham gia một cuộc thi thiết kế đã ẵm luôn giải nhất, góp tiền thưởng với số tiền tiết kiệm của Mục Duyên, nhanh chóng khai trương “Đào ốc”.

Đây là một nhà hàng Nhật Bản nho nhỏ, từ logo cho đến cách trang trí mặt trước của nhà hàng đều được Tống Nhất Phương tỉ mỉ thiết kế. Hương vị vẹn tròn, ấm áp, là yêu cầu của Mục Duyên. Vì thế phong cách của “Đào ốc” rất giống với “Căn tin đêm khuya” (*) trong một câu chuyện về một nhà hàng nào đó. Mặt tiền của cửa hàng không lớn, mỗi lần chỉ có thể đón tiếp tối đa mười khách hàng, nhưng lúc mọi người ngồi quây quần trước bàn thức ăn vẫn cảm thấy rất rộng rãi.

Bạn của Tống Nhất Phương du học ở Nhật Bản khi trở về nước có mang nguyên một hộp nhỏ gồm rất nhiều tuýp màu nước, cậu tự mình vẽ bức tranh trên tường khiến tất cả các khách hàng đều khen ngợi.

Một nhà thiết kế thành công, nhưng đồng thời cũng là một đầu bếp giỏi.

Đây là danh ngôn của Tống Nhất Phương.

Tống Nhất Phương vô cùng tự tin với tài nấu nướng của mình, Mục Duyên cũng khen cậu nấu cơm ăn rất ngon, nhưng “Đào ốc” lại làm món ăn Nhật là chủ yếu, mà việc này thật sự không phải là thế mạnh của Tống Nhất Phương.

Nhưng vào thời điểm nghỉ cuối tuần, Tống Nhất Phương đều tới “Đào ốc” hỗ trợ, bởi nhà hàng cứ có người ra kẻ vào liên tục, Mục Duyên thật sự rất bận rộn. Dần dần, Tống Nhất Phương cũng có thể làm một ít món đơn giản.

Sau khi “Đào ốc” khai trương không đến ba tháng, danh tiếng đã truyền xa, thậm chí đã đến mức nếu muốn có chỗ ngồi nóng hổi phải đặt trước một tuần. Nhất là có một đám em gái trẻ, nghe nói bếp trưởng là một ông anh trắng nõn phần nộn, cuối tuần còn thêm một anh nữa ăn mặc thời trang chuẩn mốt xuất hiện cùng, nên ghé qua “Đào ốc” với tần suất cao hơn.

Hôm nay là tối thứ sáu, nhóm các em gái có lịch hẹn trước đã lâu cười đùa ầm ĩ, gần đến mức Mục Duyên không thể nào chống đỡ nổi, nên chỉ trừ việc làm đồ ăn ra, thì việc bưng bê mang thức ăn lên, thu dọn bàn và vân vân các thứ đều ra lệnh cho Tống Nhất Phương đi làm.

Mười giờ đóng cửa, lắng nghe các cô nàng đi ra ngoài nhà hàng rồi còn nói chuyện và vui cười với nhau, Mục Duyên cảm giác áp lực rất sâu sắc.

Phụ nữ ấy mà, bất chấp tuổi tác ra sao thì lúc tụ họp với nhau vẫn là nan đề khó giải quyết.

“Anh nghỉ một lát đi, em đi thu dọn bàn.” Tống Nhất Phương nhìn Mục Duyên đấm bóp nhẹ nhàng lên vai, đau lòng nói.

“Không sao đâu, anh sẽ lau sạch sẽ bàn nấu nướng, làm xong sớm về sớm.” Mục Duyên vừa trả lời, vừa không ngừng làm việc.

Thật ra thể theo ý kiến của Tống Nhất Phương, “Đào ốc” cũng nên nghỉ vào cuối tuần.

Nhưng lúc Mục Duyên nghe xong lời này, anh bất mãn không nhẹ.

Tống Nhất Phương còn bổ sung, vậy ít nhất thì nghỉ ngơi một ngày cũng được mà. Từ khi mở nhà hàng đến giờ, hai người bọn họ đều không ở bên nhau một ngày trọn vẹn nào cả.

Không. Vui. Vẻ. Gì. Hết. Á.

“Anh không thương em, anh cũng không “làm” với em nữa...”

“Ai nói vậy chứ, hôm qua mới...” Mục Duyên che miệng cậu, đỏ mặt.

“Nhưng đó là buổi tối, chỉ có vài tiếng à.” Tống Nhất Phương trừng mắt.

“Vậy em muốn bao lâu chứ!” Mặt Mục Duyên càng đỏ hơn.

“Tiểu thiên thần à, cũng đã lâu như thế rồi mà anh còn thẹn thùng như vậy sao. Lại đây, hôn hôn nào.” Tống Nhất Phương bấu môi.

“Em...” Mục Duyên bị Tống Nhất Phương đánh lén thành công, “Cửa nhà hàng còn mở kìa.”

“Giờ này có người nào đâu, chúng ta cũng chưa từng làm ở trong này mà...” Bàn tay Tống Nhất Phương thâm nhập vào vạt áo sơ mi của Mục Duyên.

“Đừng, đừng làm ở đây.” Trên tay Mục Duyên còn cầm một chiếc thìa.

“Từ lâu em đã muốn làm ở trong nhà hàng rồi, tiểu thiên thần à... Anh thật ngọt...”

“Này... Em... Đừng liếm nơi đó... Đừng... cứ đóng cửa trước đã, khóa... cửa lại... Được không...”

Tống Nhất hôn môi người trong ngực mình, nửa ôm anh di chuyển tới cửa ra vào của nhà hàng.

“Em yêu anh.”

“Ừ, anh cũng yêu em.”

Em yêu anh, khởi đầu từ đêm nào đó sấm vai tình nhân một cách hoàn hảo dù không biết tên nhau, khởi đầu từ một ly hồng trà lạnh, khởi đầu từ một tiệm cà phê, khởi đầu từ thật nhiều buổi cơm trưa.

Chiếc đèn lồng đỏ tỏa ra ánh sáng treo dưới mái hiên của “Đào ốc”, vừa lặng lẽ yên tĩnh vừa ấm áp, hạnh phúc. Tình yêu giữa anh chàng thu ngân cùng nhà thiết kế, đan xen cùng sự ấm áp, đến cùng hai người bọn họ cũng sẽ cùng nhau bước đi trên cùng một con đường suốt cuộc đời này.

Đúng thế, nhất định là vậy.

Chú thích:

() “Căn tin đêm khuya” là một loại kịch truyền hình được phát mỗi ngày trên TBS TV của Nhật Bản. Trên baidu có viết đại khái rằng: Câu chuyện xảy ra ở một nhà hàng tầm trung, tuy thực đơn chỉ có một loại món ăn là thịt lợn và canh hầm thịt, nhưng ông chủ có thể dựa vào yêu cầu của khách hàng cùng việc tiện sử dụng các loại nguyên liệu hiện có mà làm ra các loại món ăn, hơn nữa ông còn có thể đàm đạo về các câu chuyện với khách hàng. Đến nhà hàng nhỏ này có đủ loại thành phần khách hàng, có phần tử xã hội đen, có diễn viên nổi tiếng hoặc không, và cả công nhân viên đi làm...*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-com-trua-cua-anh-chang-thu-ngan>